

ALI BERGOVÁ
MICHELLE KALUSOVÁ

Zkrátka se zamilujte

Zkrátka
se zamilujte

Zkrátka se zamilujte

Ali Bergová
Michelle Kalusová

 Fortuna
Libri

Original title: The Book Ninja
Copyright © 2018 by Ali Bergová and Michelle Kalusová
Copyright: Design © S&S Art Dept.
Illustration © Lucy Davey
Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2018
Translation © Alexandra Niklíčková, 2018

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri.

www.fortunalibri.cz

Odpovědná redaktorka Alena Peisertová.

První vydání

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa a události jsou buď výsledkem autorovy fantazie, anebo jsou použity fiktivně, a proto jakákoli podobnost se skutečnými živými či mrtvými osobami, obchodními společnostmi, událostmi či místy je čistě náhodná.

Všechna práva vyhrazena

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem, ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou nebo jinými prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7546-168-1

ČÁST PRVNÍ

*„Kdo si nepřečte dobrý román s upřímným potěšením,
je jistojistě hlupák – ať už je to pán, či dáma.“*

Northangerské opatství, Jane Austenová

Kdyby byla Frankie hrdinkou v knize, pojmenovala by tu knihu nejspíš *Zklamání*, protože přesně to by odráželo její katastrofální život, ať už pracovní, rodinný anebo, samozřejmě, milostný.

Budík se rozdrnčel s obviňující připomínkou, že měla vylézt z postele už před dvaceti minutami. Frankie si povzdychla, převrátila se na bok a zabořila hlavu do otrhaného výtisku *Emmy* od Jane Austenové, který si včera večer zastrčila pod polštář. Kousla se do rtu a pomyslela si, že nikdy v životě nebude dost úspěšná, aby někdo pojmenoval knihu jen jejím křestním jménem.

Frankie sama ovšem nikdy nehodnotila knihu podle názvu. Ani podle obálky. Hlavní podle ní byla úvodní věta, které spolu se svou kamarádkou Cat přezdívaly „zrození“. Emmě napsala Jane Austenová do jejího zrození, že byla „krásná, chytrá a bohatá, se šťastnou povahou a příjemným domovem“. Oproti tomu při zrození Frankie prý její matka prohlásila, že je „plešatá a má velký nos úplně jako její otec“.

Frankie si přetáhla peřinu přes hlavu, jala se plnými doušky hltat slova natištěná na stránkách a zcela ignorovala slabý hlásek v hlavě, který jí připomínal, že už opravdu musí vstát a pohnout kostrou. Její srdce se zadmulo ženskou pýchou, když Emma v knize jasně dala najevo svůj postoj „jsem nad podobné podružnosti povznesená, jelikož jsem nezávislá a pohádkově bohatá“. Opájela se popisem pana George Knightleyho a nechávala se

unést jeho upřímností a soucítěním s Emminým osudem. S osudem Frankie naposledy soucítit kurýr z rozvážkové služby Uber Eats, když se jí zeptal, jestli je celá ta pizza vážně jen pro ni.

Frankie věděla, že se pomalu blíží ke scéně, kde Knightley požádá Emmu o ruku, a na chvíli zavřela oči. Stejně jako ve chvílích, kdy si rozbalila čokoládový bonbon, se teď nedovedla rozhodnout, zda si ten božský požitek vychutnat hned, anebo si ho schovat na později. A potom, zničehonic, její dilema rázně vyřešilo drncení telefonu. Frankie se podívala na displej a uviděla na něm svítit jméno své matky. Protočila panenky, zmáčkla tlačítko Odmítnout a pomalu a neochotně se vysoukala z postele.

Nedařilo se jí najít jediné dva kousky oblečení, které by k sobě pasovaly, a tak nakonec sáhla po volných světlých bavlněných šatech, co se válely na zemi. Vyběhla do obývacího pokoje a na malou chvíli se zastavila před svou největší pýchou – obřím regálem plným knih seřazených podle barev. Knihovna obsahovala celkem 172 jejích oblíbených knih a tvořila celou jednu stěnu obývacího pokoje. Na horní poličce se skvěly publikace červené, pod nimi oranžové, žluté, růžové, fialové, zelené, šedé a úplně dole se krčily černé. Duhová knihovna. Její šťastné místo. Bezmyšlenkovitě přejela prstem po Austenových v látkovém obalu, po Fowlerech v pevné vazbě, po Brontëových, a nakonec se pochybovačně zastavila u matně zeleného hřbetu s nápisem „Frankie Roseová“. Opatrně, jako by do rukou brala hada, knihu vyjmula a nalistovala první stránku.

Věnováno mámě, tátovi, Cat, Adamovi a především pizze.

Díky za vaši lásku, podporu a všechnen ten sýr.

Frankie zaklapla knihu a odhodila ji na druhou stranu místnosti. Popadla kabelku, která se povalovala vedle gauče, vklouzla do páru červených balerínek a vyběhla ze svého až příliš malého bytu v melbournské čtvrti Richmond.

Frankie konečně vyhrabala z hlubin své kabelky klíče a odemkla Malé knihkupectví na Brunswick Street; bylo jejím druhým domovem už půl druhého roku, tedy zhruba od doby, kdy se její sny rozpadly na prach a zhroutil se jí celý život. Práce v knihkupectví ji v mnoha ohledech zachránila. Připomínala jí dávné tříměsíční období, kdy pracovala pro proslulé nezávislé knihkupectví Shakespeare and Co. v Paříži, předtím, než se vrátila domů a přihlásila se na studium anglické literatury na melbournské univerzitě.

Byly to bezstarostné časy zcela bez závazků (s čímž by ovšem dost možná zásadně nesouhlasili její tři jezevčíci, které v té době její rodina vlastnila), kdy Frankie jen proplouvala mezi policemi s knihami a věnovala se především psaní a požívání mandlových croissantů. Ten pocit lehkosti od té doby zažívala pokaždé, když vcházela do knihkupectví. Ráda pozorovala zevnitř lidi na ulici, jako by se ocitla na druhé straně kaleidoskopu, kterým milovníci literatury zvědavě nahlíželi do jejich překrásně vyzdobené výlohy z rušné Brunswick Street. Oceňovala, že může být ve společnosti silných žen a skvělých spisovatelek jako Mayi Angelouové, Margaret Atwoodové nebo Chimamandy Ngozi Adichieové. Ale ze všeho nejvíc se jí líbilo, že pracuje se svou nejlepší kamarádkou Cat. Claud, manžel Cat, zdědil Malé knihkupectví na Brunswick Street po svých praro-

dičích, a když zjistil, že neví přesně, jak by zvládl druhou práci – byl účetním v malé právnické kanceláři, pracoval dlouho do noci a všechn svůj volný čas věnoval pletení – dostala Cat přímo geniální nápad, že ona může stát u pul-tu, zatímco on jí občas vypomůže s účetnictvím a skladem. A když pak Cat nabídla Frankie práci, netrvalo dlouho a Frankie řekla své ano, ano, *ano!*

Jejich vzájemné přátelství, které započalo už v osmé třídě, kdy společně psaly fiktivní milostné dopisy panu Darcymu, namísto aby se učily matematiku, přetrvalo i navzdory tomu, že Cat, v současnosti obtěžkána svým prvním potomkem, sledovala o sobotních večerech spolu s Claudem reprízy *Národní soutěže v pletení* na Netflixu, zatímco Frankie, obtěžkána pizzou z předchozího večera, sledovala o sobotních večerech především třepotající se svíčky na stolech v restauracích, kam chodila na většinou zcela katastrofální první rande s nejrůznějšími beznadějnými muži. Vzhledem k tomu, že obě trávily celé dny obklopené knihami, povídáním si o nich a jejich četbou (a taky samozřejmě chválou volby svých zákazníků), byly si Frankie a Cat snad ještě bližší než Hamlet a Horacio.

Frankie se propletla mezi regály a zcela nepůvabně mrštila kabelkou pod pult. Zapnula klimatizaci, dřepła si na židli u pokladny, dala si nohy na pult a znovu se ponořila do četby své milované *Emmy*. Právě když obracela stránku, rozlétly se dveře a do obchůdku vešla dívka. Kolem obličejů jí poletovaly zrzavé kudrnaté vlasy, z obličejů jí kapal pot a na sobě měla odvážnou růžovou pletenou blůzku, přiléhavé černé kalhoty a zářivě oranžové tenisky.

„Catherine,“ kývla na ni zpoza své knihy Frankie.

„Frankston,“ odvětila Cat. Zapadla do židle vedle Frankie, popadla výtisk *Jaspera Jonese* od Craiga Silveyho a umísťtila své nohy rovněž na pult.

„Proč jsi tak zpocená?“ zeptala se Frankie.

„Ráno jsem měla hodinu tance korejskýho popu – a mimochodem, bylo to skvělý – ale rozbily se jim sprchy a mně se nechtělo táhnout se celou cestu domů, abych se převlíkla, a pak zase zpátky, takže jsem si říkala, že když se trochu projdu, tak oschnu. Jenže jsem nepočítala s tím, že venku bude dvaatřicet stupňů! A navíc, tyhle pletený módní výstřelky, co mi Claud v jednom kuse vyrábí, vůbec nesajou pot. Koukni, jak to ze mě kape, jsem jak zmrzlina na sluníčku!“ Cat se pokusila Frankie přimět, aby jí zabořila hlavu do propoceného hrudníku.

Pokud by Frankie byla královnou nevydařených rande, pak by Cat vládla světu cvičení. Počínaje klasickým baletem a konče tancem u tyče (toho léta byla vážně hodně našťvaná) se Cat uměla nadchnout snad pro všechny druhy cvičení, hodiny tance a zdravé trendy, stejně jako je uměla zanedlouho opustit, tak jako Marius nebohou Eponine v *Bídnicích*. Začalo to před pár lety. Frankie si dlouho myslela, že Cat cvičí zkrátka proto, aby byla zdravější a měla pevnější postavu, ale pak si začala říkat, jestli to celé náhodou nesouvisí s její vnitřní nejistotou. Cat bývala vždycky pyšná, že se za jejím výjimečně přitažlivým mužem otácejí ženy, ale možná se začíná cítit přehlížená?

„Kde jsi?“ zeptala se Cat s pohledem na Frankiinů ošuntělou knihu.

„Už ji bude žádat o ruku,“ vyhrkla Frankie.

„Vážně tě baví číst ty samý knížky pořád dokolečka?“

„Ty čteš *Jaspera Jonese* už počtvrtý,“ opáčila Frankie.

Cat rozhodila ruce, jako by se vzdávala.

„Víš, dneska na k-popu se stalo něco zvláštního.“

„Vážně?“ podivila se Frankie. Vtom se otevřely dveře a konverzace utichla. Frankie i Cat zavřely své knihy, spustily nohy na zem a pohotově pohlédly směrem k příchozímu. Byl to obtloustlý muž s počínající pleší.

„Sci-fi,“ sykla Cat.

„Válečný memoáry!“ odušila Frankie.

Muž, celý rudý ve tváři, se na Frankie a Cat usmál. Dívky jeho úsměv opětovaly a zeptaly se, zda nepotřebuje pomoci. Zavrtěl hlavou a pak se začal nesnesitelně pomalým tempem procházet mezi regály s knihami, drbal se na hlavě a nevzal do ruky jedinou knihu. Zíraly na něj a sledovaly každý jeho krok.

„No tak si vyber,“ špitla jeho směrem Cat.

„Už se na to chystá!“ hlesla Frankie.

Zdálo se to jako věčnost, ale muž nakonec zakotvil v oddělení vědecko-fantastických románů, popadl dva Stepheny Kingy a každého z nich si zastrčil pod jedno podpaží.

„Sakra! Košile, ale bez kravaty. Měla jsem to tušit,“ pronesla zklamaně Frankie.

„Koukej zaplatit, Frankston,“ Cat zamávala Frankie pod nosem napřaženou dlaní a promnula si prsty o palec v radostném očekávání. Frankie neochotně vytáhla z peněženky pětidolarovou bankovku a neurvale ji hodila po Cat.

„Takže jen tyhle dvě skvělé *scífka*, pane?“ obrátila se Cat k zákazníkovi a obdarovala Frankie dábelským úsměvem.

„Jojo, dobrej román od Stepheny Kinga si vždycky rád přečtu,“ prohlásil muž a položil knihy na prodejní pult, aby mohla Cat načíst čarové kódy. „Původně jsem si chtěl

koupit tyhle ty válečný memoáry, *Křížovatku*, od Marka Donaldsona, nebo jak se jmenuje. Víte, koho myslím? Ale pak jsem si pomyslel, že radši zůstanu u prověřené kvality. A King – to je setsakra kvalitní čtivo!“ zasmál se.

Frankie na něj beze slova zírala, zatímco Cat vkládala zakoupené knihy do papírové tašky a snažila se přemoci smích.

„Přeju vám krásný den. Opravdu jsem moc ráda, že jste si místo těch *válečných memoárů* vzal Kinga. *Skvělá* volba,“ rozplývala se Cat.

„Vidíte! Inu, zdravíčko vespolek!“ zahlaholil muž na odchodu a zvonek nade dveřmi jeho návštěvu zvučně uzavřel.

„Sbohem, dobrý muži!“ zvolala Cat, jakmile zmizel. „Chtěl si koupit válečný memoáry! Koukej mi tu pětido-larovku vrátit!“ chňapla po bankovce Frankie, ale Cat pohotově ucukla.

„Chtěl. Ale nekoupil! Takže prachy jsou moje,“ řekla Cat samolibě.

Frankie se zamračila. Obě se usadily zpět s nohama na pultu a opřely se v židlích. Škvírou pode dveřmi se dovnitř do knihkupectví tlačil horký letní vzduch, který nelítostně polykala naplno nastavená klimatizace. Cat stékaly po krku do výstřihu kuličky studeného potu.

„Promiň, asi se chovám trochu pošetile,“ ozvala se Cat.

Ticho. „Pošetilé věci přestanou být rozhodně pošetilé, dělají-li je drze rozumní lidé,“ odcitovala Frankie bezchybně ze své Austenové.

Cat se usmála a Frankie pokývala hlavou.

„A proč ta blbá nálada, slečno Kitty? Co se vlastně stalo na k-popu? Budeš se snad stěhovat do Koreje?“ zavtipkovala Frankie.

„Ale, o nic nešlo. Dojdu nám pro kafe,“ vyskočila Cat až příliš překotně a popadla svou kabelku.

„No tak! Cat! Vážně, co se přihodilo?“ Takhle vyhýbavě se Cat nikdy nechovala. Většinou se Frankie bez problémů dokázala svěřit s čímkoliv, od podrobného popisu své snídane až po drby o párku zamilovaných buskerů, který vysedával na ulici naproti knihkupectví.

„Vždyť to říkám. Vůbec nic.“ Tvář Cat zrudla a očima se snažila zhypnotizovat cosi na dveřích.

„Catherine Adeline Cooperová. Okamžitě. Začni. Mluvit.“ Frankie podezřívavě přivřela oči a zaostrila na Cat.

Cat se její pohled snažila ustát a téměř minutu – což byl jejich rekord – na sebe beze slova zíraly.

„No jo, tak dobře!“ vzdala se Cat a rozhodila poráženecky ruce.

„Takže?“

„Takže dneska na k-popu... s náma cvičil jeden fakt pěkný chlap. Jmenuje se Jin-su.“

„Jin-su?“

„Jo, Jin-su.“

„A?“

„A... Jin-su.“

„Co s ním?“

„No, a já jsem se s ním, tak nějak náhodou, vyspala,“ Cat si zakryla ústa dlaní a rozběhla se ke dveřím.

„COŽE! Cat? Cat, vrať se!“ křičela Frankie a odmítala uvěřit tomu, co se právě dozvěděla.

Cat že by podvedla Clauda? Ne, to se přece nemohlo stát. Cat by manželovi nikdy nezahnula. Jejich soužití sice nebylo zdaleka dokonalé, ale tak už to v manželství chodí. Cat Clauda miluje. Miluje celé jeho děsně přitažlivé, ple-

tením posedlé já. A navíc je s ním už čtyři měsíce těhotná, proboha.

Frankie vyskočila ze židle a rozběhla se za svou upocenou a čerstvě cizoložnou přítelkyní. Jakmile však otevřela dveře na ulici, zarazila se. Namísto Cat málem vrazila do neznámého muže. A byl to asi ten nejkrásnější kluk, jakého kdy viděla. Byl vysoký a statný. Byl ztělesněním toho nejlepšího ze všech milovníků z románů Jane Austenové, v čele s Georgem Knightleym z *Emmy*, panem Darcym z *Pýchy a předsudku* a Edmundem Bertramem z *Mansfieldského panství*.

Frankie, bezpečně ukrytá za svým pultem a s nosem zabořeným do knihy, nenápadně sledovala krasavce, který bloumal po obchodu. Měl na sobě bílé tričko, nic proti, ale nikterak fascinující, a modré džíny, pohyboval se sebejistě a zkušeně se natácel, aby prošel úzkými uličkami. Frankie bezděčně sáhla pro lentilku do misky s M&Ms vedle počítače na pultu a s úsměvem si ji hodila do pusy. *Hra může začít!*

Nejdřív si to namířil ke klasickým dílům. *Slibnej začátek. Ano, ty pradávny svazky rozhodně potřebujou oprášit. Ne, moment. Pohyb na obzoru!*

Neznámý pokračoval kolem regálů směrem k cestopisům. Zastavil se a rozhlédl, jako by nevěděl, kudy dál. Pak se obrátil k naučné literatuře a Frankie se skoro zatajil dech. *Že by sečtělej historik? Ekonom?* S tím by se dalo pracovat. Jenže ouha, muž prošel bez zastavení kolem memoárů a odborných statí. Náhle jako by našel svůj cíl a rozhodným krokem zamířil až k zadnímu regálu, zatímco Frankie, velmi špatně maskovaná svou knihou v lepenkové vazbě, polykala hltavě lentilku za lentilkou a civěla na svého zákazníka.

Ne. Ne. Ne! Cokoliv, jen ne tamten regál. Literatura pro mládež? Určitě zabloudil. Frankie se rozhodla zasáhnout a odložila knihu; je její povinností navést ztraceného zákazníka na správnou cestu. Ale právě ve chvíli, kdy se odhodlala opustit své bezpečné hnízdo za pultem, vytáhl muž bez nejmenšího zaváhání z jedné z policek knihu se zářivě oranžovým hřbetem.

„Doufám, že je to nějaký vtíp,“ zamumlala si pro sebe Frankie, „vypadá alespoň na třicet! Na něco takovýho je už zkrátka moc starej – a taky moc hezkej...“ Frankie se cítila naprosto zmatená. „On si kupuje *Město z popela*? Ach jo. To snad...“

Muž náhle vzhlédl od knihy a pohlédl zvědavě přímo na Frankie.

„Kčertu.“ Frankie se bleskurychle otočila zády a opřela se o pult. *Vypadá až příliš dokonale, takže mi mělo být hned jasné, že v tom bude háček*, řekla si – tentokrát raději jen v duchu – a sáhla po telefonu, aby vytočila číslo Cat.

„Proč mi to nezvedá?“ podupala netrpělivě nohou.

„Ehm.“

Při zvuku jeho hlubokého odkašlání se Frankie otočila tak rychle, že málem shodila misku se skromným zbytkem M&Ms na samém okraji pultu.

„Pardon. Jak vám můžu pomoci?“ snažila se říct co nejklidněji a odhrnula si z tváře zbloudilý pramen vlasů.

„Vzal bych si tuhle, prosím,“ usmál se muž a na tvářích se mu vyloupily dva dolíčky.

Frankie pohlédla na vybranou knihu a tvář se jí zkřivila opovržením nad křiklavou obálkou plnou fotografií z filmové adaptace. Nenápadně prozkoumala levou ruku zákazníka. Žádný prsten.

„Přál byste si ji zabalit? Je to dárek? Pro synovce? Něčí děčko?“ zeptala se s nadějí v hlase.

„Kdepak, je jen a jen pro mě. Už jsem se nemoh dočkat, jak to bude pokračovat!“

„Hmm, jistě.“ Donutila se k nepřesvědčivému úsměvu.

Frankie načetla čarový kód a dala knihu do papírové tašky. Přitom náhodou vzhlédla a uviděla, že muž ji pozor-

je téměř žádoucím pohledem. Šířil kolem sebe jakési příjemné teplo. Jeho modré oči jako by říkaly: *právě teď není na světě osoba, na kterou bych zíral radši než na tebe*. A jak se Frankie postupně do toho pohledu propadala stále hlouběji, zazdalo se jí, že se k ní jeho obličej přibližuje. Vážně teď zvedl ruku a natahuje ji směrem k jejímu obličejí? *To přece není možný! Vážně teď* – muž se naklonil přes pult tak blízko k ní, že už nedokázala pořádně zaostřit na jeho obličej. Frankie bez přemýšlení jeho pohyb opětovala a přiblížila své tělo k jeho. Zbývaly už jen centimetry a Frankie se zatočila hlava z vůně jeho kolínské. *Vážně mě teď prsty jemně hladí po obličejí?* Naklonila se blíž a stejně tak on a zavřela oči. Jejich tváře byly téměř u sebe. Instinktivně našpulila rty. Políbila ho. Přímo na špičku nosu. *Na jeho nos!* A jak tam tak stála v předklonu, rty stále našpulené, ucítila, jak ji velmi jemně štípl na líčku. Oba dva jako na povel ustoupili o krok zpět.

„Pardon, měla jste na tváři kousek čokolády,“ řekl a před očima jí omluvně přidržel dotýčný drobek.

„Ježiš. Já se moc omlouvám, to bylo ode mě děsně neslušný. Právě jsem vás políbila. A na nos!“ vyrazila ze sebe. „Nevím, co to do mě vjelo. Právě jsem se dozvěděla něco strašného a asi mi to vůbec nemyslí.“ Frankie ze sebe sypala slova bez ladu a skladu. „Dělá to šestnáct dolarů, děkujeme.“

Převzala peníze a přistrčila tašku směrem k němu, aniž na něj přitom jedinkrát pohlédla. Vyklopýtala zpoza prodejního pultu, položila zákazníkovi ruku na záda a rychle ho vystrkala ven z obchodu. Pokoušel se něco říct, ale Frankie bez ustání pokračovala v projevech svých díky a v upřímných omluvách, až se muž ocítl na ulici a dve-

ře do knihkupectví se za ním rázně zabouchly. Frankie se o ně zevnitř opřela a zhluboka se nadechla. Na zádech cítila, jak ji horké sklo pálí skrz šaty na kůži a trochu ji to uklidnilo. *Odkdy se sakra chovám jako zatracený blázen?*

 Cat, prosím, kde jsi? Musíme si promluvit.

PS: Právě jsem sexuálně obtěžovala zákazníka.

Potřebuju pomoc. Hned!

Chvilí pak zírala na obrazovku, jako by doufala, že přiměje Cat k odpovědi silou vůle, ale nakonec z Messengeru vyskočila a pro rozptýlení se rozhodla podívat, co je nového na Instagramu.

Roztomilé štěňátko.

Zátiší z nahledu.

Oznámení o zasnoubení.

Rozšlápnuté avokádo.

Před očima se jí míhaly tucty dokonale naaranžovaných fotek. Pak překlíkla na Facebook a náhle narazila na obrázek s popiskem, který jí vykouzlil na tváři úsměv.

 Cat Cooperová: Díky ti, pane, za tyto božské dary!

Pekárno Lune, mé srdce patří jen tobě.

#cruffin #foodporno v místě Pekárna Lune

Na fotce byla Cat a ládovala do sebe cosi, co by se dalo popsat jedinečně jako sen každého milovníka sladkého pečiva. Frankie připevnila na dveře knihkupectví připravenou ceduli „Jsme zpět za 10 minut! Musely jsme si odskočit pro prášky na knihomolskou kocovinu“ a zamkla za sebou knihkupectví. Kráčela po chodníku s očima